

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ НАРИСУВАЙ МИ УБИЙСТВО

chitanka.info

Специални адмирации за Петър Станимиров, който вдъхнови създаването на главния герой в този разказ с великолепната си корица на настоящата книга, както и за Павел Арнаудов, който успя да роди страхотната идея за тази история!

Не помня колко дълго седях пред таблета и с пуст поглед се взирах в полудовършената рисунка, унило проблясваща на 24-инчовия монитор на бюрото ми. Прекрасно знаех какво точно ѝ трябва, за да приключи с нея и да я предам на клиента — едно от многото новосформирани студия за компютърни игри, които искаха от мен концепция за една от героините си. Според творческото задание, което тържествено ми бяха предали (едва ли не с фанфари, червено килимче и восъчни печати), от мен се искаше да нарисувам сукуба — вампирка-прелъстителка с апетитни форми и приканващ към грях поглед. Девойката бе почти готова, оставаше ми само да доразвия блясъка в очите ѝ и да вкарам още някой-друг кубик силикон в гърдната ѝ обиколка, която, между нас казано, и без това си бе повече от внушителна. Нещо обаче куцаше в цялостното изпълнение. Не мога да ви обясня абсолютно точно за какво идеше реч — човек трябва да е художник, посветил целия си живот на свръхестественото, за да успее да схване тънкия нюанс между етюд и завършена картина. А аз бях художник и създавах картини — не комикси, не концептуални скици, не драсканици, а картини. Не можех да предам на клиент рисунка без душа. Беше против самата ми същност. Все едно да накарате хлебар да продаде на купувача нощви с полуразбъркано с вода и мая брашно.

Въздъгнах, станах и се протегнах толкова всеотдайно, че гръбначните ми прешлени нададоха възмутен вой. Пуста професионална деформация... нормалният човек щеше да каже, че гърбът му е изпукал, но уроците по анатомия в колежа по изобразителни изкуства си казваха думата. Така или иначе подробностите бяха без значение — бях изпаднал в творческа пауза, а това означаваше само едно. Време беше за традиционната чаша капучино. Сукубата трябваше да почака.

Докато луксозната кафемашина (подарък от мои приятели за миналия ми рожден ден) издаваше характерните си вопли, наподобяващи изтънчено изсекване на британски джентълмен, се замислих над собственото си скромно житие-битие. Ако някой ме питаше какво работя, щях да му отвърна с добре тренираното „художник на свободна практика“. Само че едва ли имаше човек, който да не знае, че словосъчетанието „на свободна практика“ означава „безработен“, само че казано по културен начин. Така че това си бе чисто признание за безизходицата, в която бях изпаднал от година-две насам. „Художник“ също бе твърде пресилен израз — поне според моя приятел филолог Роджър, който не пропускаше възможност да се изгъбарка с мен. „Барета имаш ли? Не. Пиеш ли концентрат от 7 часа сутринта? Не. Вониш ли на терпентин от десет километра? Не. Е, че какъв художник си тогава?“, избухваше в гръмогласен смях Родж всеки път, когато зачекнехме тази тема в компания. А ако около нас имаше и необвързани жени, работата ставаше направо дебела: майтапите на пишман езиковеда се издигаха на изцяло ново ниво на сарказма — такава, което ми докарваше главоболие и желание да го убия по начини, които не се бяха присънвали дори на Стивън Кинг.

Асоциациите със Стивън Кинг в последно време ми хрумваха доста често. Имах честта да илюстрирам по-голямата част от изданията на великия автор и все повече и повече се дразнех, че хората (почитателите, клиентите и т.н.) ме отъждествяват именно с този тип изкуство. Не, не ме разбирайте погрешно — този стил определено ми бе по душа. Обичах и книгите на Негово Величество, и героите му, които често бяха толкова реални, че рано или късно човек започваше да се оприличава на някой от тях... Но в края на краищата имах и друго поприще — това на истински художник, а не просто възплътител на нечий идеи. Дали някой даваше пет пари за този факт?

Кафемашината най-накрая успя с кански мъки да изплюе от утробата си доза капучино. „Доживях!“, издърпах чашата от недрата й аз и отпих с наслаждение, без да ми пука от факта, че напитката е гореща като казаните в самия ад. „Първата глътка на истинския кафеджия винаги е пареща, понеже няма търпение да се наслади на аромата, а последната винаги е леденостудена, понеже се мъчи да разтегне удоволствието колкото се може по-дълго“, спомних си един от

любимите си цитати, докато гърлото ми пулсираше от райската симбиоза между кафе и мляко.

Не бяха минали и две минути, когато ритуалът ми бе грубо прекъснат от нечие драскане по входната врата. Бях разкачил кабелите на звънеца, но огромна част от натрапниците продължаваше да досаждат денем и нощем... Оставих чашката на масата и отидох да отворя, твърдо решен, че ако на прага зърна амбулантен търговец или „свидетел на Йехова“, този път наистина ще има убийство. В най-лекия случай — побой с тежки телесни повреди. Омръзнало ми бе да ме карат да си купувам „Най-Евтиния Комплект Четки За Тоалетна, Който Някога Е Изобретяван От ЧОВЕК“, нецензурирано издание на „Кама Сутра“ или „Десет Абсолютно Правдиви Доказателства За Съществуването На Нашия Господ Исус Христос (40 Нови Непубликувани Илюстрации — За Пръв Път! Само \$19.99!)“.

Когато отворих вратата, отвън нямаше жив човек. Вярвам, че точно в този момент в мислите ви се върти продължение на историята, което започва с думите: „Но затова пък колко неживи отпред — дал господ!“. Съжалявам, че ще ви разочаровам, но... единственото нещо, което чакаше пред скромния ми дом, не бяха купища неживи (или немъртви, в зависимост от преводача...). Не, наистина имам предвид това, което казах в началото — пред вратата нямаше жива душа. Едва след като объркано сведох поглед надолу, забелязах разкошната персийска котка. Коремчето ѝ бе видимо провиснало, така че човек не трябваше да е Шерлок Холмс, за да се досети: писаната бе родила преди броени часове.

Е, в интерес на истината котето, което бе захапала за врата, също намекуваше за скорошното раждане.

Като малък бях имал доста котки, за да успея безпогрешно да разпозная блясъка в очите на котараната, докато протягаше към мен малката пискаща топчица, която висеше от устата ѝ. Колосалното чувство на задоволство и струящата от всяка фибра на тялото ѝ гордост говореше сама за себе си: „Приятелю, виж — добре се справих, нали? Не е ли красавец/красавица? А сега ще гушнеш ли отрочето или да го носим на друг?“...

При други обстоятелства щях да изпадна в умиление, да се размекна за пореден път и да поема в прегръдките си мъничето, с труд изскубвайки го от захвата на дългокосместата маман. Само че имаше

нещо, което дразнеше погледа ми. Не успях да определя какво е то до мига, в който не се загледах в новоизпечената родителка.

По дяволите, писаната беше зелена.

Тръснах глава и неволно обърнах поглед към хладилника. Понякога приятели и колеги, които идваха при мен на гости, забравяха бутилки коняк, вино и/или бърбън, за изпиването на съдържанието на които просто не оставаше време. Въпросните стъкленици прекарваха дни, седмици, а понякога и месеци на вратичката на хладилника ми, преди алкохолизираната ми компания да се сети, че има скрити тайни запаси в моя скромен апартамент и да се изсипят вкупом, за да си допият. Обикновено във време, в което порядъчните хора вече спят трети сън.

След кратък размисъл до мозъка ми най-накрая достигна разумната мисъл, че тази вечер не съм и припарвал до хладилника, та камо ли да съм объркал бърбъна с прясно мляко и да съм се накъркал до такава степен, че да започна да бъркам цветовете.

Погледнах отново котката.

Мамка му, зелена беше.

Че и котето, което висеше безволно от устата ѝ, също бе едно такова изумрудено... малахитено... тревисто...

„Колкото и да се мъчиш да намираш синоними, истината е, че: А) котката наистина е зелена; Б) котето също е зелено; В) ако не си размърдаш задника, скоро рефлексът, който кара малкото да изпада в нещо като ступор, когато е захапано така от майка си, може да го «успокои» до такава степен, че да ти се наложи да търсиш къде да му копаеш гробче!“, сопна му се вътрешният ми глас, който както винаги се обаждаше в най-неподходящите моменти.

— Ела, писано... — опитах се да се усмихна най-непринудено аз. — Пис-пис... ела при тати...

Котараната положи внимателно детенцето си на изтривалката пред входната ми врата, след което кихна възмутено. В погледа ѝ се четеше презрение. „ТАТИ?!?! Ти за каква ме мислиш, бе?“... Нервите очевидно ми идваха в повече, тъй като никога, при никакви обстоятелства не бях изпадал в такава криза, че да си говоря с котки... и то мислено.

— Добре де, извинявай... ела при батко тогава... — опитах се да замажа положението аз.

Писаната не реагира по никакъв начин — просто продължи да ме гледа със странния си златист поглед. Виж, отрочето й възприе думите ми като вампир: все едно го бях подканил „Заповядай, влез — маркирай всичко, което можеш, захапи всичко, до което се докопаш, изобщо чувствай се като у дома си!“.

Когато най-накрая успях да уловя за врата палавата напаст, да я тикна в кухнята (където вероятността да направи някоя простотия беше минимална, като се има предвид колко спартански я бях обзавел) и да потърся с поглед майка му, котката вече бе изчезнала. „Е, сега вече я втасахме!“, прошепна съзаклятнически в мозъка ми вторият ми вътрешен глас, известен също така като „отчаяние“. И наистина — малкото зверче, заключено в кухнята, започна да пищи като заклано, родителката му бе потънала вдън земя, а перспективата да прекарам остатъка от живота си с очевидно привързалото се към мен зеленикаво добиче бе всичко друго, но не и оптимистична.

— Млъкни!!! — креснах аз, докато останалите дееспособни мозъчни клетки се чудеха какво, по дяволите, да правят.

Очевидно тембърът на гласа ми, притежаващ очарованието на мученето на разгонен бик, свърши работа, понеже малкият пискун рязко намали децибелите. Дотук добре. Сега... какво бих могъл да направя? Да го изхвърля навън? В никакъв случай! Малчо сигурно не можеше да се храни самичък, камо ли да се придвижва по тъмни и непознати места. А моят квартал бе всичко друго, но не и светъл, приветлив и гостоприемен. Тогава...?

„Еврика!“, проблясна в мозъка ми гениална мисъл. Сетих се за градската легенда, според която котките се привързвали не към стопаните си, а към домовете си. Прекалено добре знаех, че това е абсолютна глупост: всички четирилапи приятелчета, с които бях съжителствал, не даваха пукнат грош за къщата, в която живеехме за момента, но за сметка на това бяха направо влюбени в мен, тоест, в стопанина (*приятеля?*) си. Факт беше, че котараните притежаваха свръхестествена способност за ориентиране — една от моите подопечни бе успяла да намери пътя към дома от разстояние над 100 мили, след като я бяхме изгубили на морския бряг. В този ред на мисли не изглеждаше твърде фантастично, ако опитам да използвам малкото животинче като компас, който да открие пътя към родната си майка. А дори и да бърках, нищо не губех — най-малкото щях да си направя

една приятна разходка и поне малко щях да се разнообразя. Скуката ми идваше в повече — трябваше да си го призная.

Речено — сторено. Преоблякох се набързо — ако бях излязъл с продупчената тениска и отдавна избелелите къси панталони, сигурно щях да привлека вниманието на поне дузина полицаи по пътя — и смело закрачих по улиците, поглеждайки от време на време малката мъркаща зеленія, която кротуваше в скута ми и се оглеждаше с любопитство наоколо. Когато носленцето ѝ мръднеше с повече от милиметър вляво или вдясно, веднага завивах в съответната посока. Мислено се молех на всички известни и неизвестни богове дано котето не е решило да следва инстинктите си, в резултат на което да се озова пред местната рибна борса след часове обикаляне.

Очевидно обаче притесненията ми бяха напразни, тъй като след дълго лутане малчо успя да ме изведе пред странна постройка в покрайнините на града, за която нямах абсолютно никакви спомени, въпреки че бях прекосявал въпросния квартал стотици пъти. Беше не твърде висока, но някак си успяваше да внуши респект. Чувството се допълваше от масивната дъбова врата, обкована с железни ленти. Това, което ми се видя най-странно, бе фактът, че по къщата нямаше никакви надписи, табели, реклами и така нататък... а знаете как в наше време всяко свободно местенце веднага се оползотворява. „Е, свят широк, хора всякакви“, измърморих наум аз, бутнах смело вратата и влязох.

Първото нещо, което забелязах, бе огромната камина, на затоплените плочи на която се бе излегнала моята стара познайница — зелената персийка. Тя наблюдаваше всичко наоколо с леко пренебрежение, докато дооправяше части от зеленото си наметало, които очевидно според нея бяха разрошени отвъд границите на общоприетото. Котето в ръцете ми също я видя, нададе радостен вопъл и започна да се дърпа. Инстинктивно го стиснах по-здраво, защото не ми се искаше да скача по пода и да хуква един дявол знае къде. Някой в кръчмата можеше да го настъпи и...

Кръчма ли? Откъде ми бе хрумнало, че това е кръчма?

Хм, вероятно от ароматите на бира, цигарен дим, вино, билки и още хиляди неща, които се носеха из въздуха. Бях ги усетил още в мига, в който влязох, но съзнанието ми бе прекалено заето с доосмислянето на факта, че козината на двете пухкави създания бе обагрена в свеж пролетно зелен цвят. Когато се насилих да спра да

мисля за това, в мозъка ми радостно нахлула един куп други впечатления, които бях пропуснал.

Кръчмата беше... необичайна. Това бе първото, което ми хрумна — след него заприиждаха още куп епитети като „смущаваща“, „нестандартна“, „чудата“ и така нататък, но реших да се придържам към „необичайна“. Защо ли? Ами като за начало например не можех да определя колко точно е голямо помещението. Отвън ми се бе видяло, че цялата постройка надали е повече от 1500 квадратни фута, но сега, без да се замисля, бих казал поне 4000 и нагоре. Огромните маси от грубо изсечени дънери бяха поне стотина (и поне на пръв поглед не успях да видя незаети места...). Бар-плотът също бе внушителен и заемаше поне една четвърт от заведението, а на разнообразието от бутилки по рафтовете зад него можеше да завиди и алкохолик с 50-годишен стаж.

А посетителите...

Това беше нещото, което мозъкът ми преработи най-накрая. Подсъзнателно отлагах до последно, но в един момент вече просто нямаше как.

Посетителите бяха стотици. Първоначално ми се стори, че съм попаднал на някоя от сбирките на любителите на комикси и ролеви игри, тъй като облеклото им бе шокиращо разнообразно — от рицари с леки брони и внушително изглеждащи мечове, препасани около кръстовете им, през ослепително красиви елфийки, палаво изглеждащи дриади и навъсени джуджета, до най-обикновени хора с абсолютно нормални дрехи като моите. Всичко обаче изглеждале истинско, не бутафорно и картонено като повечето костюми, на които се бях нагледал през годините по време на комикс фестивалите. Човек можеше да подуши тънката миризма на ръжда, която се донасяше от щитовете на паладините, влудяващия мускусен аромат, който като ескорт се носеше крачка-две след елфическите дами, както и лекия намек за липса на лична хигиена от страната на гномите...

Изведнъж забелязах, че след като бях влязъл, в помещението се бе възцарила напрегната тишина. Причината очевидно бях аз, понеже цялата тази странна компания бе впила немигащ поглед в мен. Чак тръпки ме побиха. Не бях конфликтен човек и ненавиждах разправиите, а тук май понамирисваше на нещо от този род.

Тъкмо се чудех кой от всички страховито изглеждащи елементи ще се заяде с мен пръв, когато иззад бара излезе скромно облечен мъж на средна възраст. По всяка вероятност беше съдържателят, тъй като през рамото му бе праметната леко поомърляна кърпа, а ръцете му изглеждаха позагрубели от дългите години отсервиране, миене и търкане на чаши.

— Добър ден, страннико — поздрави ме той с плътен глас, който очевидно бе свикнал да раздава заповеди, да усмирява пияни клиенти и да пропъжда идеите за скандали още в зародиш. — Казвам се Рей Макгавърн, управител и съсобственик на кръчма „Зелената котка“. С кого имам честта да се запозная... хм... така неочаквано?

— Казвам се Питър Стенли, художник на свободна практика.

— Приятно ми е, Питър. Сега, простете за нахалството ми, но бих искал да Ви попитам кой Ви показва пътя дотук? Виждате ли, в нашата кръчма не може да се попадне току-така — първия път задължително трябва някой да те доведе... а аз виждам, че сте сам...

— Е, защо пък сам — усмихнах се аз и протегнах малката мъркаща топчица напред. — Ето този приятел ме доведе.

Цялото заведение си пое рязко въздух от изненада в абсолютен синхрон, сякаш бяха репетирали седмици наред.

— Сара!!! — обърна се шокиран към персийката Рей Макгавърн. — Кога успя? Защо не каза? И защо си излизала навън, без да се обадиш? Че и малката си помъкнала със себе си!

Треvistозелената котарана помръдна лявото си ухо с около милиметър, след което продължи грациозно да се мие. Рей кимна и се извърна отново към мен. Честно казано, не успях да схвана за какво идеше реч в този мълниеносен диалог, но очевидно двамата се разбраха прекрасно. Дребосъчето реши, че е крайно време да отиде да разучи какво се случва с мама и около нея, рипна удивително пъргаво от ръцете ми и заподскача из кръчмата. Притесненията ми се стопиха, когато видях колко й се радват всички и как дори тромавите рицари внимават да не я настъпят.

— Моите извинения, Питър — сведе леко глава съдържателят, сякаш едва се съдържаше да се поклони. — Не знаех, че моята... хм... нашият талисман те е удостоил с покана. Щом вече си един от нас, нали може да си говорим на „ти“?

— Разбира се, но първо да попитам — един от кои „вас“?

— О, аз не съм много по приказките и обясненията. Нека те заведе при един от постоянните клиенти — той е от по-разговорливите и с удоволствие ще ти обясни всичко. Междувременно мога ли да ти донеса нещо за пиене?

— Не съм кой знае какъв пияч, но в конкретния случай ми се струва, че ситуацията просто плаче за един малък коняк. Благодаря.

— Хм, мисля, че имам нещо точно като за теб, Питър — усмихна се Рей и изчезна. След броени секунди се материализира отново до мен, подавайки ми леденостудена чаша със златисто ароматно питие.

— Наздраве, приятелю! Не слушай неразумниците, които тръбят, че конякът се пие топъл. Опитай това: малореонско бренди, реколта 641 година, от личните ми запаси.

Отпих предпазливо една глътка. Вкусът беше невероятен: успях да различа аромата на мед, липа, слънце и зимен повей, преди сладостта да се разлее по жилите ми и да накара сетивата ми да ликуват. Рей ме наблюдаваше внимателно и очевидно остана доволен от възхищението, изгряло в очите ми, защото се ухили, потупа ме по рамото и викна:

— Ха така, Питър! Дай сега да издирим Теди сред цялата тази пасмина!

След доста лутане из кръчмата, която с всеки изминал миг ми се струваше все по-огромна, успяхме да открием този, когото Рей търсеше: мъж с гарвановочерна коса, пристегнатата с очукана сребърна халка на тила му, леко посребрели слепоочия и проникващ дълбоко в душата поглед. Наметалото му, по-мрачно и от самата нощ, бе закопчано отпред с изящна брошка, обсипана със странни писмена. Масата пред него бе отрупана с празни чаши, от които се донасяше аромат на водка и някакви странни билки, но въпреки всичко не изглеждаше замаян от алкохола. Очите му бяха бистри, а ръкостискането му бе всичко друго, но не и вяло и отпуснато:

— Здравей, страннико! Казвам се Джаред Терънс ван Сторн, накратко Тери, Тъмен Маг и постоянен клиент в кръчма „Зелената котка“ — на теб оставям да прецениш кое е по-важното от двете в случая. — Усмивката, която съпровождаше тези думи, бе едновременно тъжна, мъдра и развеселена. — А ти трябва да си доста интересна личност, щом лично старият Рей е решил да те запознава с мен...

— Всъщност, Тери, доведе го дъщерята на Сара — обади се кръчмарят. — От доста време подозирах, че е бременна, ама нали знаеш — пуста козина... Та с две думи, Сара му е поверила щерка си, а тя пък на свой ред му е показала пътя насам.

— Хм... Не знаех, че и котките имат възможност да канят хора тук... Кажи ми, друже, когато идваше насам, стори ли ти се, че въздухът се сгъстява около теб като желе и че трябва да положиш леко усилие, ако искаш да продължиш напред?

— Мисля, че не... или поне не съм забелязал — отвърнах аз. — Между другото, казвам се Питър.

— Удоволствие е да се запозная с теб, Питър. Ти току-що, без да искаш, влезе в историята като първият човек, поканен в „Зелената котка“ от дъщерята на самата зелена котка.

Двамата с Рей се разхилиха. Засмях се с тях, въпреки че не успях да схвана точно идеята на майтапа. Явно прочел недоумението в очите ми, съдържателят кимна на Черния Маг:

— Тери, оставям ви да си говорите, понеже трябва да се връщам зад бара. Не карай човека да откача още от първия ден — остави му нещо и за после.

След като се отдалечи достатъчно, магьосникът се обърна към мен и запита:

— От кой свят точно си, друже?

— Как така „от кой свят“? От нашия — Уисконсин... Америка... Планета Земя...

— А, Америка! — оживи се Тери. — От моя свят си значи... чудесно! Виж сега, Питър, цялата обърквания около това място е, че на практика то съществува едновременно във всички светове. „Зелената котка“ се намира във водовъртежа на времепространствените течения — тук е нещо като кръстопът, където се пресичат всички епохи и реалности. Кръчмата е навсякъде... но в действителност е само една. Не се притеснявай, и аз не го разбрах от първия път, когато ми го обясняваха. Важното е да знаеш едно: че тук може да попаднеш отвсякъде и оттук може да стигнеш докъдето искаш.

— Като че ли схванах — отпих аз от леденото блаженство в чашката си.

— Дотук добре. Слава на Мрака, че от време на време се срещат и разумни хора като теб. Ако знаеш колко ми е писнало от тесногърди

идиоти, които припадат или полудяват само при вида на кръчмата... Ще кажеш, че никога не са виждали необясними неща през целия си живот!

— Може би е заради работата ми. Художник съм — илюстрирал съм десетки и стотици романи на ужасите, така че съм закърмен със свръхестественото.

— Хм, вероятно това е дарбата, заради която Сара те е довела тук — замисли се Тери. — По принцип няма случаен човек, който да е допуснат в „Зелената котка“ — всеки има някакъв талант... нещо, което го отличава от сивата маса народ около него. Кажи ми, Питър, опитвал ли си да рисуваш миналото? Или бъдещето?

— Не те разбирам...

— В един от... да кажем, странно преведените преписи на „Некрономикон“ се говореше за човек, който ще може да рисува „миналото и бъдещето“ и ще може да ги променя „с един замах на четката“. Навремето в Академията ни учеха, че това е просто грешка при превода и че в действителност в пророчеството се говори за неизвестен Черен Маг, който, образно казано, с едно движение на ръката ще пренаписва историята. Може пък обаче Абдул ал-Хазред наистина да е имал предвид художник...

— Ами досега не съм забелязвал някоя от картините ми да променя миналото или бъдещето — обърках се съвсем аз.

— Е, то не става всеки път, иначе магията щеше да те изцеди до дупка още на третия или четвъртия месец.

— Магия ли? Че аз не съм магьосник...

— Ще се изненадаш колко често чувам тези думи от хора, които, както се оказва, разполагат с доста обещаващ потенциал. Има само един начин да разберем. С какво рисуваш по принцип: на компютър или по стария изпитан начин — с бои и четка?

— Зависи. По принцип предпочитам таблета, защото става по-бързо, но когато правя нещо, в което влагам повече душа, се връщам към четката.

— Чудесно — подсмихна се доволно Тери. — За истинската магия определено си трябва душа. Претупаното надве-натри вълшебство е нетрайно, слабо и често носи доста главоболия на магьосника. Но така като гледам, ти надали има за какво да се притесняваш. Искаш ли да се разходим до вас?

— Няма проблеми. Малко е разхвърляно, но...

— Това да са ти притесненията! — разсмя се магът и махна на Рей да донесе сметката. Понечих да бръкна в джоба си, за да извадя портфейла си, но Тери ме спря:

— Първият път винаги е за сметка на заведението. Традиция, която не се е променяла от столетия насам.

— Всъщност на колко години е „Зелената котка“? — попитах го аз, докато крачехме по пътя за моя апартамент.

— Никой не знае, Питър. Ще ти кажа само едно: за пръв път стъпих там преди повече от три десетилетия... и да ме удари женско заклинание, ако Рей Макгавърн е остарял с повече от секунда-две. Този човек сигурно е по-възрастен и от мен, а аз спрях да броя годинките, след като чукнах седем хиляди.

— Седем хиляди???

— Е, плюс-минус... — махна с ръка небрежно Тери.

Когато стигнахме у нас, Тъмният Маг огледа внимателно стаите, сякаш търсеше следи от магическа аура, амулети или дявол знае какво. Не успя да открие нищо, разбира се, но въпреки това се ухили и ме потупа по рамото:

— И на това ако викаш „разхвърляно“, значи непременно трябва да ми дойдеш на гости!

— Щом казваш... — промърморих аз, докато опъвах ново платно и го закрепвах върху статива. Не след дълго бях готов и се обърнах въпросително към Тери:

— А сега какво да правя?

— Значи като за начало не ти препоръчвам да започваме с нещо сложно от рода на бърникане из бъдещето — там са едни сложнотии, едни причинно-следствени връзки, които ще ти ги обясня някой друг път. Да пробваме с нещо по-леко като миналото. Сега — урок номер едно за начинаещия маг: миналото НЕ СЕ ПРОМЕНЯ за нищо на света! Знаем, голямо изкушение е да тръгнеш да трепеш диктатори, да спасяваш дядо си и прочие простотии. Само че там се пипа толкова нежно, че дори не можеш да си представиш. Има редки случаи, когато намеса в минали събития е оправдана и дори необходима, но... сега определено не е един от тях. Нека да опитаме да съчетаем полезното с приятното. Преди време от манастира в Брайтгард бе откраднат невероятно мощен артефакт — медальон, в който според преданията

се съхранява кичур от косата на самия Мерлин. Казвам „според преданията“, защото никой не е дръзвал да го отвори. Подозренията паднаха върху един не твърде изкусен в магическите сили провинциален вещер, но никога не успяхме да го докажем. Кофтият елемент в цялата работа бе, че докато се измъквало, говедото бе убило един от брайтгардските монаси, брат Жером, който ми беше личен приятел и неведнъж ме бе спасявал от депресии и самоубийствени мисли. Така че желанието ми да го хвана, е повече от професионално.

— Разбирам те, но какво мога да направя...?

— Усетì магията в сърцето си, приятелю. Открий онова пламъче, което те кара да твориш и придава смисъл на живота ти, прегърни го и го стисни в обятията си толкова силно, че да започне да се задъхва, почувствай могъществото му, бръкни директно в душата му, докосни го с четката си и ми нарисуй убийство!

От очите на мага изскачаха мълнии. Бе стиснал зъби толкова силно, че почти можех да чуя как скърцат и се напукват от напрежението, което струеше от всяка фибра на тялото му. Юмруците му бяха свити и трепереха от напъна, а челото му бе покрито с плетеница изпъкнали вени, които сякаш живееха собствен живот — приплъзваха се насам-натам, разхождаха се от едното до другото му слепоочие, преплитаха се в подобие на любовен танц и след това изчезваха за кратко, колкото да изплуват след секунди над веждите му.

Притворих очи и се вгледах в себе си. Цял живот бях изливал душата и сърцето си върху бялото платно, без да подозирам, че в мен вероятно се таи късче магия, скътано някъде дълбоко между гънките на здравия разум и скучната практичност, надиплени прилежно от всички онези, които се опитваха да ми казват как да живея. Опитах се да си припомня усещането за свобода и могъщество, когато рисувах някой от любимите си демони — не просто описаните от Краля на Ужасите, а лично моите, тези, чието страховито величие се разпростираше далеч зад пределите на картината и понякога се вплиташе в сияещи с всички цветове на дъгата сънища...

Без да отварям очи, вдигнах четката.

Започнах да рисувам.

Нямах ни най-малка представа какво точно изобразявам — китката ми се движеше сама, уверено нанасяйки пласт след пласт боя върху платното. Във вените ми сякаш течеше разтопено злато. Усещах

как косъмчетата по ръцете, миглите и веждите ми са настръхнали като наелектризирани. Неволно бях притаил дъх, но нямаше нужда да дишам — някак си знаех, че силата, която бях открил в себе си, няма да ми позволи да умра и да се откъсна от статива за нищо на света. Собственото ми „аз“ беше в почивка; нещо друго, по-силно от мен, бе уловило четката и рисуваше, обладано от най-върховния наркотик, известен на човечеството — вдъхновението.

По-късно Тери ми обясни, че съм рисувал над три часа. На мен ми се бяха сторили като две минути. Когато разбрах, че картината е готова (не ме питайте как — просто разбрах...), отстъпих крачка назад от триножника и отворих очи. Добре, че магът предвидливо бе застанал зад мен и успя да ме улови, иначе щях да се строполя на земята. Чувствах се като парцалена кукла, от която някой внезапно бе извадил теления скелет: цялото ми тяло се отпусна изведнъж, мускулите се превърнаха на каша, а сухожилията — на гума, устните се разтвориха сами, за да направят път на дълго трупалия се в дробовете въздух... С труд успях да изкомандвам очите си да се извъртят и да погледнат картината, която току-що бях нарисувал.

Беше изумителна. И другите ми творби излъчваха живот и сякаш притежаваха собствена воля, но тази тук бе по-жизнена от всичко друго, което бе излизало изпод четката ми. Бях успял да пресъздам всяка една бръчица по челото на вещера, („Кроуфърд“, *прозвуча тих шепот в съзнанието ми.* „Казва се Кроуфърд“) който бе извадил изпод наметалото си медальона с кичура коса от Мерлин и го бе насочил към брат Жером. Монахът бе замахнал с меч си към крадеца, но явно се бе усетил, че е прекалено късно, защото в очите му се четеше неподправен ужас. Ако човек се вгледаше, дори можеше да забележи тънката струйка дим, която излизаше от устата му и да се досети, че само след броени секунди ще лумне в нечовешки пламъци, пред които дори и адските огньовете изглеждаха като чаени свещи в китайски хартиени фенери.

— Великолепно, Питър! — прегърна ме Тери и ми подаде чаша вода. Отпих жадно и се закашлях. Той ме потупа по гърба:

— Точно това ми трябваше! Никой друг не знае, че брат Жером бе изгорен жив. Току-що ми нарисува най-убедителното доказателство, че този мизерник е виновен...

— Кроуфърд... — промърморих аз, докато допивах остатъците от водата в чашата.

— И това ли успя да разбереш? Браво, друже! Казах ли ти аз, че Сара ненапразно те е довела в „Зелената котка“? Магията в теб е повечко, отколкото предполагаше, а?

— Така изглежда... А сега какво следва оттук нататък?

— О, много просто. Отиваме с твоята картина при някой от Ревизорите, той се плясва по челото, мърмори половин час „Знаех си аз...“, одобрява ареста на Кроуфърд, аз го издирвам за нула време, конфискувам му медальона, той оказва съпротива, аз се виждам принуден да го постувам малко... на места, където няма да останат видими белези... връщаме артефакта в Брайтгард и всички са доволни. Но преди всичко това мисля, че си заслужихме по една бира в „Котката“. Онзи тъпанар няма къде да избяга, а от мен да знаеш — няма по-добро средство за възстановяване след вълшебство от една голяма, запотена, преливаща халба с бира при Рей Макгавърн.

— Ще се постарая да го запомня — избърсах потта от челото си аз.

— Точно така, Питър! Слушай и се учи от батко си! — праметна ръка през рамото ми Тери и ме поведе към вратата. — Усещам, че ни предстоят славни времена заедно... И един последен урок — каквото и да правиш, никога не се води по акъла на Джонатан Деветте Пръста! Да взимаш уроци от мен е мъдро и, бих казал, наложително. От него може да очакваш само главоболия и неприятности.

— Кой, по дяволите, е Джонатан Деветте Пръста?

— Ще ви запозная, когато пристигнем в „Зелената котка“. Ако случайно не го видиш, със сигурност ще го подушиш — смрадта от цигарите му докарва алергия и на дракон... — потръпна Тери и затвори вратата на апартамента ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.